

kanst tú vera heppin og síggja delfínir, hávar ella hvalir, men ekki hesa ferð. Har sóu vit so sólina fara niður aftan fyri oynna, við tí úrsliti, at vit máttu seta telt upp og gera mat í bølumyrkri! Men so hava vit roynt tað. Meðan vit sótu og ótu í myrkrinum hoyrdu vit dingo'ir ganga og snodda nærhendis, men teir komu ongantíð ov nær. Onkuntíð hava teir verið í so naskir og hava lopið á menniskju herúti. Vit máttu tvær tveir saman allatíðina.

Morgunin eftir fóru vit tíðliga upp og gingu oman til sjóvarmálan, har vit fóru at svimja í Sjampagnu-hyllinum. Hetta er ein náttúruskaptur hylur, og einasta stað, har tú kanst svimja í havinum úti á oynni. (Tú kundi sjálvandi roynt eydnuna á teimum vøkru lokkandi strondunum, men mest sannlíkt, so hevði tú rent teg inn í ein háv ella tíggu!) Vit hildu leiðina norðureftir, so langt ið vit høvdu loyvi at fara, aftur til eitt vatn, har vit svumu og stuttleikaðu okkum. Vit nýttu helst ov nógv tíð til at koyra, men hetta var ein rættulig roynd í sær sjálvum, tí vegirnir eru so vánaligir, at tú kanst bert koyra 20-30 km/t. Vit høvdu ikki gloymt ta vøkru sjónina frá degnum fyri, so sjálvt um nógv onnur stöð áttu at verða vitjað, so var Lake McKenzie so dragandi, at vit valdu at fara aftur hagar. Her vóru vit so allan seinnapartin; so leingi, at tá vit endiliga fingið okkum saman og skuldu finna okkurt stað at seta teltini, vóru øll plássini upptikin í tí økinum. Vit koyrdu tí til eitt annað stað, har alt eisini var upptikið, so tað endaði við, at vit - sum IKKI høvdu ætlanir um at endurtaka myrkaleggjina frá kvøldinum fyri - aftan á ein drúgvan koyritúr komu

til eina strond, og søgdu, at nú koyra vit ikki longur! Vit fingi teltini upp - aftur í myrkri - men áðrenn vit komu í gongd við at gera mat, fór tað at oysregna! Her var onki at gera uttan at krúpa í soviposan, og vóna at teltið ikki fór á flog ella at leka ov illa.

Lake Wabby

Næsta morgun var veðrið gott aftur, og vit hildu leiðina fram. Vit fóru til gongu móti einum vatni, hesaferð Lake Wabby. Hetta vatn liggur inni í regnskógnum, og er ógvuliga sermerkt, tí at øðrumegin er regnskógur og hinumegin ein stór sandfløta, sum gongur rættiliga brøtt niður í vatnið. Hetta er ein av teimum áðurnevndu sandflötunum, og henda flytir seg uml. 3 m inn eftir um árið. Við tíðini fer hon kanska at oyða ella flyta Lake Wabby. Tað er lokkandi at klatra niðan, fáa sær renningarferð omaneftir og kava úti, men hetta er sera vandamikið, tí tað er ov grunt, so tú hevði bara smekkað høvðið í botnin. Hvussu tað hevði endað, sóu vit áðrenn vit fóru út á oynna, tí ein, ið búði á sama gistingarhúsi sum vit hevði gjørt hetta, og hevði fingið heilaskjálvt, brotna nös og tvey svørt eygu! Og hann var enn tá heppin; onnur hava fingið ryggskadar fyri lívið.

Hetta vatnið líktist burtur frá hinum, tí her var liturin meira grønur. Hetta komst av onkrum algum, ið tó ikki vóru vandamiklar. Á veg út-aftur móti strondini gjøgnum jungluna sóu vit eitt stórt fyrbein, yvir ein metur, ið klatraði upp í eitt tré. Eisini vóru har ein rúgva av risastórum eiturkoppum, so tað var ikki so hugaligt allatíðina at ganga og hyggja upp.

Vit høvdu nú bert ein seinnapart eftir á oynni, og

vit fóru enn einaferð til Lake McKenzie. Á veg hagar eftir tí vánaliga sandvegnum, sóu vit bráðliga okkurt stórt røra seg inni millum trøini. Vit steðgaðu og hugdu eina løtu, og spakuliga kom fyrst ein hestur til sjóndar, og síðani fylgdu tveir eftir honum. Hetta vóru villir hestar, sum liva á oynni. Hetta høvdu vit als ikki væntað at sæð. Tað er sera sjáltsamt at bera eyga við teir, tí teir halda til á teimum óatkomuligu pørtunum av oynni. Teir sóu ikki øðrvísi út enn vanligir hestar, men tað var stuttligt at fortelja fyri hinum liðunum, at vit høvdu sæð teir.

Komin aftur til ferjuna, prátaðu vit við onnur lið, ið eisini høvdu verið har í tvær nætur. Onkur hevði verið so

óheppin at missa sín soviposa til eina dingo familju, og dingo'ir høvdu stolið allan matin frá tí eina liðnum ta fyrstu náttina, so teir eru ikki at spæla við, hesir hundarnir. Tað var deiligt at koma aftur á fastlandið og fáa vaskað allan sandin av, men heilt burtur fór hann tó ikki. Tað gresjaði millum tenninar í vikur aftaná.

Sydney

Leiðin gekk nú í skundi suður til Sydney. Ikki so nógv áhugavert á leiðini, kanska burtursæð frá einum lítlum djóragarði, har vit fyri fyrstu ferð sóu tjóðardjór australianna, koalabjarnir. Tær gera tó ikki nógv um seg; sova 17-19 tímar um døgnið. Men tær sóu ógvuliga fittar út, sum tær hingu slongdar um greinarnar har. Eisini sluppu vit at fódra kengurunum, tær torðu enn tá at taka breyðið beint úr muninum hjá okkum. Tað skuldi verið nakrar góðar myndir.

Vit komu koyrandi til Sydney yvir Harbour brúnna, og útsýnið yvir tað

heimskenda operahúsið var sera vakurt. Tað var løgið at síggja hetta kenda hús við sínum egnum eygum. Sum heild gjørdi vit ikki nógv burturur at vitja stöð í Sydney, tí vit kendu okkum troytt av at stressa runt. Vit vitjaðu tó Akvarium'íð, og tað var stuttligt at síggja hesar risastóru hávarnar svimja runt uppi yvir høvðunum hjá okkum. Eisini vóru vit á Powerhouse listasavninum og sóu nógv forvitnisligar framsýningar.

Restina av tíðini nýttu vit til at hitta vinir úr Nepal aftur, og leggja ætlanir um, hvat vit skulu vitja og síggja, tá vit um nakrar vikur koma aftur til Sydney á veg heim.

